

ДЕЙСТВИЕ ВТОРО.

Гостна стая. Капифяна мебелировка. Предъ голѣмо пияно персийски килимъ. По стенитѣ картини — пейзажи отъ разни кѣтове на Рейнъ, Ница и Неаполъ.

Часътъ наближава десетъ. Снѣгътъ непрестава.

Дълбоко мълчание. Чува се само тракането отъ махалото на часовника.

Лена. (Обърнала глава на пияното, стои замислена).

Когато се разниса първия звънъ на часовника, чийто гласъ е глухъ и провлаченъ, като на долетяло ехо отъ далечна камбана, Лена вдига глава, като пробудена отъ кошмаренъ сънъ и спира погледъ на часовника.

Лена. Десетъ!.. Време е!..

(Става, изгледва стаята. Спира се на едно мѣсто, като да си стомня нѣщо, и едва прошепва). Какъ стана всичко това!

Мълчание.

Лена. (Неспокойна, ходи изъ стаята, погледва къмъ дзора и пакъ се спира). Страшна неприятностъ!... Никой не ѝ е кривъ, като незнае какъ се върти флиртъ. (Пакъ по-